

DE STUURMAN VAN HET LOT

Rick Vermunt

© Uitgeverij U2pi BV (www.jouwboek.nl), Voorburg
2e druk september 2013
2e ebookversie september 2013

Titel: De stuurman van het lot
Auteur: Rick Vermunt

ISBN: 978-90-8759-258-5
NUR: 336

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

DE STUURMAN VAN HET LOT

Rick Vermunt

Uitgeverij U2pi

*Voor mijn moeder die slechts de geboorte van de ruwe versie mocht
meemaken (2003)*

Broeder zal met broeder kampen
Hij zal hem slaan in de strijd
Zonen zullen hun vader haten
Moeders liggen met eigen bloed
Verstoten kind'ren verlaten
Midgard lijdt ramp en spoed
Verraad en leugen deugd van het kwaad
Schilden worden gekloven
Een Bijltijd, een Zwaardjaar
Een Stormjacht, een Wolfnacht
Ragnarok
(Voluspa)

INHOUD

DE GEBOORTE VAN DE STUURMAN	9
-----------------------------	---

DEEL 1

IN HET SPOOR VAN DE VREEMDELING	17
---------------------------------	----

01	Gunnar
02	Snorri's Codex
03	Negen tekens op het dak
04	Een vreselijk besef
05	Kaupang
06	Reis naar de Noormannentijd?
07	Raid op Jorvik
08	In het moeras
09	De gevangene
10	Onder de boom
11	Achtervolging door Midgard
12	Op de grens met Jotunheim
13	Ullr's adem
14	Ontmoeting met een bergmeermin
15	De overval
16	Nachtelijk bezoek
17	Dwaallichtjes in het bos
18	Strijd der muzikanten
19	HodMimir's Woud
20	Aan het hof van Syn
21	De Jotun Raskogr
22	Stirimaðr
23	Utgard

DEEL 2

DE ROODHARIGE DEUGNIET, BIJLTijd, WOLFNACHT	243
---	-----

24	De worm in de wortels
25	Een handvol grind
26	De jacht
27	Onderhoud met de Wijze
28	Beraadslagingen

- 29 Thjalfi
- 30 Maanziekte
- 31 De negende poort
- 32 Heimdal
- 33 Hij is in aantocht!
- 34 Olaf's holmgang
- 35 Wolven en nimfen
- 36 Hel's horden
- 37 Gebroken brug van licht
- 38 De Onbepaalde Vreemdeling
- 39 Hemelvaart
- 40 Einherjar
- 41 Op zoek naar Loki
- 42 De verkoolde ziel
- 43 Niðfjöll
- 44 De afrekening
- 45 Epiloog

- DE GEBOORTE VAN DE STUURMAN -

Het was nieuwe maan, de donkerste nacht van de maand. Dat deerde de vier dwergen die zich steeds in de richting van de grijze vlek in de rotswand voor hen bewogen allerminst. Hoe donkerder, hoe beter, vonden ze. Ze waren niet beter gewend in hun ondergrondse wereld. Licht deed alleen maar pijn aan hun ogen. De grot was nu vlak bij. Hij tekende zich donker af tegen het donkergrijs van de bergwand. De vier aarzelden, plotseling gegrepen door angst. De nabijheid van de grotbewoner alleen al deed hen de moed in de schoenen zinken. Ze hadden vaak genoeg gehoord welk effect Blaeng op levende wezens had, in het echt was het vele malen erger. Blaeng was een draak. Hij was één van de oudste en wreedste draken die ooit had geleefd. Net als Audhumbla en Surt behoorde hij tot de Eldar: wezens van voor de schepping. Blaeng was niet goed en niet slecht, dat waren begrippen die op de Eldar geen betrekking hadden. Blaeng kende één grote zwakte: hij was verzot op goud. In zijn lange, lange leven had de oudste der draken een goudschat verzameld die alle verbeelding te boven ging. De dwergen hechtten niet zoveel aan het goud zelf. Ze verwezen ernaar als het Gele Bloed vanwege de moordlust die het in mensen en goden opriep. Het was wat goud deed waar het dwergen om te doen was: het gaf aanzien. En om aanzien draaide het in een dwergenleven. Aanzien voor hun smeedkunst, hun beeldhouwwerk of hun rijkdom. Dwergen hadden namelijk een enorm minderwaardigheidscomplex. Toen Alvader de levende wezens uit de reus Ymir schiep, koos hij steeds met zorg uit het edelste en gezondste vlees. Maar de dwergen schiep hij uit de maden die in het rottende lijk rondkropen. Zelfs de onbetekenende, kortlevende mens creëerde hij uit twee wonderschone boomstronken. Dat was voor dwergen onverteerbaar.

De vier dwergen waren broers. Ze heetten Austri, Vestri, Suðri en Norði. In het dwergenrijk waren ze beroemd en berucht. Dankzij hun ongelooflijke kracht waren ze uitmuntende steenhouwers.

Daarnaast waren ze zo egoïstisch dat ze zelfs elkaar het licht in de ogen niet gunden. Austri vormde het buitenbeentje van de vier. Voor een dwerg was hij namelijk bijzonder leergierig. Hij kon zelfs lezen. En dat lezen had hem in de afgelopen eeuwen veel goeds opgeleverd. Zo kende hij bijvoorbeeld het belang van het boekje dat hij altijd bij zich droeg: Runeyjarbok, het boek der Runen, waarvan beweerd werd dat het door Odin zelf was geschreven.

Vestri botste tegen de rug van Suðri die plots stilhield. Voordat Vestri zijn broer een oplawaai kon verkopen greep Austri hem bij zijn kladden en maande hem tot stilte. Hij wees naar een aantal schaduwen dat zich voor de ingang de grot ophield. Een groepje wanstaltige wezentjes scharrelde argeloos rond. Kwelduiveltjes. Dat viel te verwachten. Een machtig roofdier als Blaeng trok nu eenmaal van dit soort lafhartige bedelaars aan. Met veel misbaar besprongen de potige dwergen hun verraste slachtoffers. De kwelduiveltjes stoven luid kwetterend uiteen, maar er was geen ontkomen aan. De dwergen maakten snel en dodelijk korte metten met de kwelduiveltjes. Mopperend en kibbelend over zoveel tegenslag schuifelden de dwergen dicht op elkaar gedromd de grot binnen. Het nijldige grommen, brommen en verwijten weerkaatste van de grotwand en verspreidde zich als het stemmen smeren van een slechtgehumeurd koor door de grot. De grotgang maakte een scherpe bocht naar links en ging abrupt over in een zaal waarin met gemak een complete dwergenstad paste. De zaal was bezwangerd met de verstikkende geur van zwavel en fosfor. De dwergen bleven stofstijf staan zodat ze nog dichter op elkaar groeften. Links en rechts stompnd en elkaar aan de baard trekkend probeerden ze ieder voor zich ruimte te maken. Dat een simpele stap opzij hetzelfde effect had kwam simpelweg niet in hen op. De draak lag te slapen bovenop zijn fabelachtige schat. Hij was nog veel groter dan ze hadden gevreesd.

Zijn kop was zo groot dat een gemiddelde dwerg uit zijn muil een bescheiden woning had kunnen maken. Maar dwergen hielden van rots en steen, niet van botten en tanden. De schubben van de draak glinsterden in een veelvoud van kleuren. Een dunne sliert gele rook kringelde uit zijn neusgaten omhoog. Draken brachten het grootste deel van hun onmetelijke leven slapend door, zich niet bewust van de tientallen wezentjes die gedurende de werelden bewandelden.

De gouden berg bestond uit tal van voorwerpen: goudstukken, wapens, sieraden, kunstvoorwerpen, meubelstukken en hier en daar een enkele kroon.

Austri gaf aan dat zijn broers op hem moesten wachten. Hij verliet zijn metgezellen en sloop op de slapende draak af. Dat was knap moeilijk met een stel ruziemakende dwergen op de achtergrond. Draken waren buitengewoon vaste slapers, maar als het op hun schat aankwam was het geringste geluid - een wegglijdend kettinkje, een ring die van de schat wegrolde - voldoende hen uit hen sluimer te halen. De draak met argusogen in de gaten houdend stak Austri voorzichtig een mollige hand uit. Meer op de tast dan op zicht vonden zijn vingers wat hij zocht. Zijn

vingers sloten zich om een muntstuk. Snel liet hij het in zijn broekzak verdwijnen.

'Ping!'

Een vreselijk ooglid gleed open tot een gele spleet. Even leek het erop dat de draak ontwaakte. Austri stond roerloos stil. Hij durfde nauwelijks adem te halen. Als de draak ontwaakte was hij er geweest. Na een eeuwigheid ontspande de draak zich en sliep verder. Austri slaakte een zucht van verlichting en maakte zich uit de voeten.

Nordī keek zijn broer boos aan. "Krijge wij geen goudstuk, Austri?" siste hij nijdig.

"Wat hattik nou gesegt, sufkop? Dit is niet de schat, die we goan steile," fluisterde Austri een schichtige blik over zijn schouder werpend. "Deise munt is voor de fal."

De dwerg knikte dat hij het begrepen had, maar Austri had daar zo zijn twijfels over. In zichzelf mopperend stampte hij weg van zijn broer en onderwierp de grotwand aan een kritisch onderzoek. Zijn drie broers bleven met een schuin oog op de gigantische draak op hem wachten. Op een teken van Austri haalden de dwergen hun houwelen tevoorschijn en verzamelden zich.

Austri tekende met zijn vinger een denkbeeldige vorm op de rotswand. Een kooi moest het worden, een kooi van graniet, geen cel. Een cel was weliswaar veel eenvoudiger te maken, maar dan konden ze zelf niet ontsnappen. Alles hing af van de snelheid waarmee ze te werk gingen, want als de draak ontwaakte voordat de kooi af was waren ze alsnog ten dode opgeschreven. De vier broers gingen als een bezetene aan de slag. Hun spieren golfdend onder het glimmende zweet van hun stevige armen, hun houwelen een vage zilverkleurige streep in de lucht. Het geluid van hun onverwoestbare houwelen galmde oorverdovend door de grotzaal. Rotssplinters en gruis vlogen in het rond. Dikke wolken stof rolden door de gigantische ruimte en drongen overal door, ook tot in Blaengs neusgaten. De draak murmelde ontevreden in zichzelf en geeuwde. Chagrijnig hees Blaeng zich overeind en keek verstoord neer op zijn indringers. Zijn oude ogen brandden met geel vuur.

"Dwergen!" siste de draak geringschattend. Zijn reusachtige kop zwaaide in de richting van de uit graniet gehouwen kooi. "En wat is dit voor houwewerk in mijn grot? Had ik dit besteld?"

Hij bewoog zijn slangachtige nek in de richting van het viertal tot zijn kop vlak voor de dwergen hing. Austri wierp snel een blik opzij. De kooi was af, maar ook maar net. Austri verborg zijn houweel achter zijn rug en trok

zijn gezicht in de plooi. Nu kwam het er op aan slimmer te zijn dan de draak.

"Woorde schiete tukort om onse ekskuuses te maoke, o groutste der draoke."

De draak trok een vies gezicht. "Ik merk dat het dwergvolk nog steeds even welbespraakt is," rommelde hij, "maar goed, leg mij maar eens uit waarom ik jullie niet zal opeten."

"Dat sal ik so doen," kondigde Austri aan terwijl hij zijn broers in de richting van de kooi werkte. Geïrriteerd duwde Vestri terug.

"Duw je eige."

Desondanks kreeg Austri het voor elkaar de dwergen in de gigantische kooi te krijgen.

"Ik heb een ferrassing foor de machtige Blaeng," sprak Austri vanuit de deuropening van de kooi.

"Een verrassing," rommelde de draak. Hij keek de dwerg scherp aan, "dwergen blinken doorgaans niet uit in hoffelijkheid. Kan Blaeng de kleine dwerg vertrouwen?"

"Fertrouw er maor op dat ut een ferrassing is," sprak Austri cryptisch.

"Wat is het dan?" vroeg Blaeng nieuwsgierig.

"Ik gelouf dat dit fan jou is!" riep Austri het muntstuk ophoudend. Hij dook weg in de kooi.

Met drie razendsnelle passen bereikte de draak de kooi en stak zijn enorme kop naar binnen. De dwergen groepten samen aan de andere kant van de kooi. In ieder geval drie van de vier dwergen hoefden niet te doen of ze bang waren. Ze kropen jammerend tegen elkaar aan. De enige die niet bang leek was Austri. De draak grijnsde met een vervaarlijke blikkering van zijn enorme tanden.

"Zijn hier nog stoute dwergjes?"

Austri zette zijn borst uit en hield uitdagend het muntstuk omhoog.

"Wil je het terughebbe of nie?"

Blaeng snoof argwanend. De geur van zwavel vulde de kooi.

"Hebben de dwergen een val gezet, misschien?"

Voorzichtig zette de draak een gigantisch poot in de kooi. Hij strekte zijn lange nek uit in de richting van de dwergen. Met zijn gevorkte tong proefde hij het angstzweet van de bibberende dwergen. Hij zette nog een poot in de kooi. De draak kwam tot de conclusie dat de kooi veilig was. Hij sprong met opengesperde muil op de dwergen af die zich net op tijd door de tralies wurmden. Terwijl de draak woedend met zijn reusachtige kop tegen tralies beukte hobbelde Austri zo snel als zijn korte, dikke beentjes hem konden dragen naar de voorkant van de kooi. Hij moest de kooideur

zien te sluiten voordat de draak doorkreeg dat hij in de val zat. Hijgend en puffend als een stoomlocomotief bereikte hij de voorkant van de kooi. Op dat moment onderkende Blaeng het gevaar. Te laat. Austri smet de kooideur in het slot.

De draak brulde woedend. Hij was verslagen! Door dwergen nog wel. Gefrustreerd spooft hij vuur in de richting van de vier broers die hem van een veilig afstandje stonden te jennen. Na verloop van tijd accepteerde Blaeng zijn nederlaag. Hij legde zijn enorme kop op zijn voorpoten en sloot zijn ogen met het voornemen pas weer te ontwaken als de granieten kooi was weg geërodeerd. Dan zou hij de dwergen opzoeken. Deel één van Austri's plan was gelukt.

...

Austri trok vervolgens naar de berg Niðfjöll, de berg met het hardste graniet van de negen werelden. Niðfjöll was een vulkaan, de oudste van alle. Niðfjöll stond direct in verbinding met Muspelheim, de wereld van vuur. Zijn gesteente was bij uitstek geschikt voor Austri's doel. De dwerg zag ervan af via de top in de berg af te dalen. Hoewel gesmolten gesteente dagelijkse praktijk was in het leven van een smedende dwerg, was deze niet vuurvast. Op de top bevond zich weliswaar het magische paleis Sindri, en vanuit Sindri leidde een gouden trap naar een kleine grot in het diepste binnenste van de berg, maar Sindri was geen plek voor dwergen. Te magisch.

Dwergen en magie gingen niet samen. Ze waren te bot en onbeschaafd om veel van dat soort zaken te snappen. Ze waren er bang voor. Toch had hij magie nodig om zijn doel te bereiken, en daarvoor was hij bij Niðfjöll aan het juiste adres. De berg zinderde van de magische krachten.

Hij besloot zich vanaf de voet van de vulkaankegel toegang tot de berg te verschaffen. Het graniet was hard, maar niet hard genoeg voor zijn machtige houweel Succellos. Weldra hakte hij zich rap een weg naar het binnenste van de berg. Hij vond de grot en selecteerde een geschikt stuk rots. Met Succellos hakte Austri in één geweldige slag een perfect rechthoekig tablet uit de bergwand.

Deel twee van zijn grote plan was voltooid.

De dag daarop nodigde hij Odin uit onder de mom dat hij hem een deel van Blaengs schat wilde schenken. Dat liet de oppergod zich geen twee keer zeggen. Heimdals waarschuwingen in de wind slaand daalde de Alvader via Bifrost af naar de ondergrondse wereld van Nidavellir en klopte verwachtingsvol bij Austri aan de deur. Austri woonde diep onder

de berg Joruvellir, in zelf verkozen afzondering. De dwerg was zelfs onder zijn soortgenoten weinig geliefd. Austri ontving de oppergod met alle egards voor zover het mogelijk was voor een botte, egocentrische kluizenaar als Austri. Terwijl Austri de oppergod dronken voerde met de krachtigste drank die hij in huis had liet hij Odin verschillende staaltjes vakmanschap zien. Odin liet het zich aanleunen. Hij was hier voor andere zaken. Na een paar dagen stevig doordrinken kondigde Austri de jackpot aan: Blaengs schat. Steunend en puffend keerde de dwerg een kruiwagen vol goud om op de ruwe stenen tafel die de woonkamer van zijn woonhol sierde.

"En dit, Alfaoder, forrumt nog maor het tippie fan de ijsberg."

Odin was ondertussen zo dronken dat hij twee bergen goud zag liggen. Hij reageerde opgetogen. Austri keek toe hoe de Alvader een greep deed in het goud. Hij bracht een handvol naar zijn neus en snoof diep. De oppergod zakte vervolgens als een zoutzak in elkaar, diep in slaap. Dit was het moment waarop Austri had gewacht. Hij bestudeerde de luid ronkende god. Hij had Odin altijd om zijn wijsheid benijd. Het interesseerde hem niet dat de Alvader bereid was geweest zijn oog aan Mimir te offeren voor de wijsheid van de wereld, dat hij zichzelf negen dagen en nachten lang ondersteboven aan de oerboom had opgehangen om de heilige runen te leren. Hij wilde minstens evenveel weten als de Alvader opdat iedereen hem zou roemen om zijn wijsheid. Dát zou hem pas aanzien geven.

Hij legde voorzichtig het tablet onder Odins oor. Niðfjöll's vulkanische gesteente zou de runen uit Odins oor zuigen en in de steen vangen. Terwijl Austri ongeduldig wachtte gebeurde er iets merkwaardigs. De muur van Austri's hol werd voor een onpeilbaar kort moment doorzichtig. Daarna leek het alsof de muur iets van zijn essentie verloren had. Odin richtte zich slaapdronken op en mompelde iets warrigs. In paniek griste Austri het tablet onder Odin vandaan en maakte dat hij weg kwam. Hij was nog geen twintig meter van zijn hol verwijderd toen Odins razende brul hem inhaalde. Zodra Odin wakker werd wist hij wat hem ontstolen was. Hij ontstak in grote woede. Met zijn alziende oog had hij de dwerg in een mum van tijd gevonden. Hij nam hem gevangen en plaatste hem samen met zijn broers onder Ymir's schedel om de hemel te torsen en zo de vier windrichtingen aan te geven.

Helaas voor Odin had Austri de steen reeds weten te verstoppen. Het kwaad was geschied, Odin kon het voelen. Er was iets onherstelbaar veranderd in het universum, maar wat wist zelfs hij niet. De enige die het wist woonde in het stuk steen dat Austri had uitgehakt, maar daar hadden Austri noch Odin weet van. Hoe kon Austri ook weten dat hij per ongeluk

een geest in zijn steen zou vangen toen hij het tablet uithakte. De geest was pril, puur. Al dat de geest wist was dat hij was. Maar Odins runen leerden wie hij was. Wat hij was. Hij was de Chaos.

Langzaam maar zeker etste de geest de keiharde buitenkant van zijn gevangenis tot het hele oppervlak was bezaaid met runentekens. Toen wachtte de steen geduldig tot iemand hem zou vinden. En gebruiken.

...

DEEL 1

IN HET SPOOR VAN DE VREEMDELING

HOOFSTUK ÉÉN

GUNNAR

Dagmar liep langs de portiersloge en nam de lift naar de dertiende verdieping. Ze sloeg de gang in naar de kamer van Gunnar Gudmundson, haar afspraak. De Nationale en Universiteitsbibliotheek van Reykjavik had Gunnar Gudmundson afgevaardigd om haar te assisteren bij haar onderzoek naar de echtheid van de codex die haar instituut samen met Reykjavik had

aangeschaft. Het was een zeer belangrijk document aangezien het werd toegeschreven aan de middeleeuwse IJslandse monnik Snorri Sturluson.

Ze klopte aan.

"Binnen."

Ze stak haar hoofd om de hoek van de deur. De werkkamer was een bescheiden chaos van schijnbaar lukraak op stapels neergezette dozen en boeken. Een paar verdorde potplantjes, overblijfselen van de vorige 'bewoner', stond te verpieteren in de vensterbank. Aan de muur hing een grote, met plakband aan de muur bevestigde, poster met een afbeelding van de Futhark. Op de vergadertafel in het midden pruttelde een koffiezetapparaat tevreden te midden van stapels papier.

"Hallo?"

Een slungelige jongeman dook op vanachter zijn bureau.

"Aaaa! Mevrouw Karlsson! Wat een genoegen u weer te ontmoeten!"

"Plakband op beton blijft nooit zitten," wees Dagmar naar de poster.

Dagmar had de jongeman al een paar keer eerder ontmoet. Het wetenschappelijke wereldje was erg klein. Ze verbaasde zich er voor de zoveelste keer over hoe jong hij eigenlijk was. Hij droeg jeans met daarboven een donkerblauwe sweater waarop in gele letters de tekst 'Michigan' te lezen stond. Zijn zwarte haar was iets te lang en ongekamd om netjes te zijn. Een weerbarstige lok lag over zijn voorhoofd. Aan zijn rechteroor bungelde een zilveren ooringetje. Hij schudde haar enthousiast de hand.

"Eindelijk gaan we samenwerken. Het werd hoog tijd."

"Als u bedoelt dat we elkaar niet meer in de haren vliegen over wetenschappelijke discussiepunten ... niets is onmogelijk," glimlachte Dagmar.

Hij leek daarop te willen reageren maar klapte zijn kaken dicht. Hij stak plots zijn hoofd naar voren. Onderwijl duwde hij zijn bril omhoog.

In eerste instantie deinsde Dagmar achteruit. Toen realiseerde ze zich dat hij haar ogen bestudeerde.

"Eigenaardig. Dat me dat niet eerder opgevallen is."

"Wat?"

Onnodig duwde hij zijn bril voor de tweede maal omhoog.

"Uw ogen zijn op zijn minst even groen als die van mij. Dat me dat nooit eerder is opgevallen."

"Ach," zei Dagmar, "kunstlicht en een borreltje na een congres. Wie let er in zulke omstandigheden nou op de kleur van iemands ogen?"

"Weet u wel hoe klein de kans is dat twee mensen elkaar treffen met dezelfde intens groene ogen?" Hij verwachtte blijkbaar geen antwoord, want hij vervolgde: "dus jullie hebben Snorri's codex gekocht: mijn baas en u. Laten we hopen dat hij echt is."

"Dat hoop ik ook. Hij was duur genoeg."

"Wees dan maar blij dat u het niet zelf hoeft te betalen, wel? Ga vooral zitten, mevrouw Karlsson en let niet op de rotzooi. Ik ben nog maar net aangekomen en moet me nog installeren," wuifde hij naar de spullen om zich heen, "een moment geduld alstublieft. Ik moet eerst nog wat opvissen."

Dagmar ging zitten en wachtte geduldig tot de jongeman klaar was met zoeken.

"Hebbes!" riep hij triomfantelijk en liet een stel Ernie en Bert poppetjes zien, "die zijn voor op mijn bureau."

Het kostte Dagmar moeite een glimlach te onderdrukken. Hoe oud was die snoeshaan ook alweer? Hij sprak meer dan twintig talen, meest Noordse. Dat was één van de redenen waarom ze hem hadden laten overkomen uit Reykjavik. Hij hoorde bij het samenwerkingsverband dat haar instituut met de Nationale- en Universiteitsbibliotheek van IJsland was aangegaan. Toen Dagmar de veilingcatalogus van Sotheby's onder ogen had gekregen had haar hart een paar slagen gemist. Het was een buitenkans die ze simpelweg niet mocht laten liggen. Een vijfde codex van Snorri!

De wetenschappelijke wereld ging er namelijk van uit dat Snorri Sturluson slechts vier codices had geschreven. Tijdens het veilen bleek al snel dat ze over een te krappe beurs beschikte om tegen de grote jongens op te kunnen bieden. Juist op het moment dat de codex aan haar neus voorbij dreigde te gaan deed de bibliothecaris van Reykjavik haar een aanbod dat ze niet kon weigeren. Met hun gecombineerde budgetten waren ze in staat geweest de codex te bemachtigen onder voorwaarde dat Reykjavik een medeonderzoeker afvaardigde. Tot haar blijdschap droeg nationale bibliotheek Gunnar voor als assistent bij het onderzoek naar de echtheid

van de codex, want dat was allerminst zeker. Als alles meezat zouden ze elkaar aanvullen. Dagmar met haar kennis over de schrijver en Gunnar met zijn talenkennis.

Hij gaf Ernie en Bert een plaatsje bovenop het beeldscherm van zijn computer en nam plaats achter zijn bureau.

"Ik ben blij dat u hier bent," ging ze verder, "je krijgt niet elke dag de gelegenheid samen te werken met iemand van uw standing."

Hij haalde zijn schouders op. "Ten opzichte van jullie vastelanders ben ik in het voordeel. Het IJslands is niet veel veranderd sinds het eiland werd gekoloniseerd."

"Hoe is de reis overigens verlopen?"

"Zoals vliegtuigen vliegen. Rechttuit en saai. Koffie?"

"Nee dank u," zei Dagmar, "ik heb last van hoofdpijn."

"Weet u het zeker? Cafeïne wil nog wel eens tegen hoofdpijn helpen. Tussen haakjes, zullen we het formele taalgebruik maar achterwege laten? Ik heb namelijk een gruwelijke hekel aan protocol. Achterhaald gedoe als je het mij vraagt, maar de wereld schijnt daar nog niet aan toe te zijn."

"Goed," stemde ze in, "overigens valt die hoofdpijn wel mee. Ik ben eraan gewend, moet u - ik bedoel je - weten. Het is migraine, en dat speelt om de zoveel tijd op."

Hij viste een mok van de vensterbank, blies er een keer hard in en schonk zich wat koffie in.

"Lekker bakkie," verzuchtte de jongeman.

"Mooi," zei Dagmar, "laten we ter zake komen."

"O, ja, dat was waar ook. Je draait niet graag om de zaken heen."

Dagmar zweeg verbaasd. Haar werd wel eens directheid verweten, maar ze had geen idee dat het er zo dik bovenop lag.

Hij ontblootte zijn tanden in een ontwapenende grijns.

"Jouw lezingen waren niet anders. Ik mag dat wel. Het laat niets aan duidelijkheid te wensen over. Kun je me de codex laten zien? Ik heb tot nu toe alleen nog maar de scans gezien die je me gemaald hebt."

"Ik heb hem meegenomen omdat ik er wel op gerekend had dat je hem wilde zien," zei ze terwijl ze haar tas pakte.

Ze viste een kistje uit haar tas en opende het. Vervolgens toverde ze een paar witte handschoenen tevoorschijn en bood die aan Gunnar aan. Deze trok de handschoentjes aan en lichtte de codex eruit. Hij legde de codex eerbiedig op de leespoef en drukte zijn bril steviger op zijn neus. Hij bladerde voorzichtig door het document.

"Daar moeten we zuinig op zijn," merkte hij op.

Dagmar Karlsson is een taalhistoricus aan de Universiteit van Stockholm, die zich specialiseert in de noordse talen. Ze is een intelligente, onafhankelijke vrouw, die over een scherpe tong beschikt waarmee ze poogt zich in een door mannen gedomineerde wereld te redden.

Op een veiling komt ze met de financiële hulp van de bibliothecaris van de Nationale- en Universiteitsbibliotheek van Reykjavik in 't bezit van de tot dan onbekende in de oude Futhark, runetekens, opgetekende vijfde codex van de IJslandse monnik Snorri Sturluson.

De voorwaarde die aan deze cofinanciering verbonden wordt is dat de universiteit van Reykjavik een wetenschapper stuurt om de codex gezamenlijk op zijn echtheid te onderzoeken.

Deze afgevaardigde, Gunnar Gudmundson een vermaard talenwonder met grote kennis van de oude runen, brengt een stenen tablet met zich mee dat hij van zijn baas, die onder de naam Nál Farbáuti Laufey door het leven gaat, gekregen heeft.

Nál Farbáuti en Gunnar houden er een verborgen agenda op na: zij willen de codex gebruiken om de runetekens op het tablet te kunnen ontcijferen. Wat Gunnar niet beseft is dat hijzelf ook wordt gebruikt. Nal Farbauti wil de runenstein gebruiken voor een duister doel, namelijk de apocalypse, en daar heeft hij Dagmar en Gunnar bij nodig. Wat volgt is de klassieke strijd tussen goed en kwaad in een wereld die niet van ons is, of toch wel?

**Wilt u de papieren versie van dit boek bestellen?
Ga dan naar: www.jouwboek.nl/webshop**